

El soterrani oblidat

L'Albert estava estudiant a l'habitació. Tenia l'ordinador engegat. Havia de preparar una portada per un treball de Socials. Buscava en el directori d'imatges que ell mateix s'havia fet una cara que li anés bé per representar un membre d'una tribu índia. L'Albert mirava atentament la pantalla, quan de sobte ...

- Qui ets?

L'Albert es girà ràpidament i mirà cap al llit. A la pantalla de l'ordinador s'havia reflectit el rostre d'algú que semblava que estigués assegut al llit. Però res de res! L'Albert va creure que havia estat la seva imaginació. De fet, no hi havia ningú allà darrera. S'aixecà, tancà la finestra que donava al jardí, i anà un moment a la cuina a beure un got de llet. Quan tornà a l'habitació ...

- Vinga, digue'm qui ets! On t'has amagat? Què ets tu, Cristina? (la Cristina era la seva germana petita) T'he dit mil vegades que no em molestis quan estic estudiant!

L'Albert anà cap a l'armari, el va obrir amb certa precaució ... però tampoc no hi havia res. S'ajupí per veure si la seva germana s'havia amagat sota el llit, però res de res.

- Bé. Algú m'està intentant espantar. Doncs ... vas bé, qui siguis! Fan falta molts a més de tu perquè jo tingui por!!!

I passaren els dies. L'Albert feia moltes coses. Anava a la piscina, jugava a futbol, estudiava força, tenia molts amics, formava part d'un grup de catequesi de la Parròquia ... Als seus tretze anys era un nano molt enrotllat. Un matí, quan es llevà, s'adonà que l'habitació estava impregnada d'una claror que li era familiar

- Però què fa l'ordinador engegat! ... (s'hi va acostar i ...quan anava a apagar-lo ...)

- Mama! Mama! Vine de pressa!

A la pantalla es podien llegir les paraules: "No podreu alliberar-vos de mi!" També s'hi veia una cara escanejada; era un home jove amb una expressió més aviat terrible, que mirava fixament. Era com si els contemplés des de darrera de la pantalla.

- Fill, tanca l'ordinador i vesteix-te, que faràs tard!
- Però que no veus això? Jo no ho he fet?
- Com vols que m'ho cregui ... si sempre estàs jugant amb l'ordinador. Jo ja li vaig dir al teu pare que havia fet malament de regalar-te l'escàner. Ets massa jove, i encara no necessites aquestes coses!

L' Albert esmorzà i anà tot preocupat al col·legi. ¿Potser havia estat ell que a mitjanit s'havia aixecat i, somnàmbul, havia fet allò? Però, ¿i la cara? ¿Potser estava dintre el directori d'imatges i ell no se n'havia adonat? A la tarda, quan tornés d'escola, ho miraria. Per sort, aquell dia les activitats que els professors anaven presentant eren divertides. A mig matí el Xavi ja no hi pensava gens amb tot el que li havia passat. Però no podia imaginar-se el que succeiria aquella nit.

Abans d'anar a dormir, la mare va dir a l'Albert:

- Aquesta nit, tanca la porta de l'habitació amb el llisquet.
- Per què, mama, si sempre em dius que no ho faci?
- Tinc un mal pressentiment, fill meu.
- Gràcies per ajudar-me a no tenir por! L'altre dia no em vas creure i ara em dius que tens un mal pressentiment ... ¿Què et passa?
- Res, fill. Seria molt llarg d'explicar ...

L'Albert es tancà dintre l'habitació, es ficà al llit, es cobrí fins amunt i intentava dormir.

A les tres de la matinada sonà el timbre de la casa ... L'Albert dormia i no va sentir res. El Miquel, que era el pare de la família, es posà el batí, baixà les escales i obrí la porta. No hi havia ningú. Caminà unes passes enfora ... però res. En girar-se cap enrera per tornar a entrar a la casa ...

- Noooo! Ahhhh! (algú, que obstaculitzava l'entrada, l'agafà pel coll i l'escanyà allà mateix)

La mare esperava un xic neguitosa que tornés el Miquel. De sobte es va tranquil.litzar: la porta de l'habitació es va obrir i, entre la penombra, va distingir el batí del Miquel.

- Qui era a aquestes hores? ... Que no m'ho vols dir? Vinga ... (en girar-se...) Ahhhh! (Algú li agafava el coll i li apretava el coixí contra la cara fins que la Marta va perdre, a poc a poc, l'alè de vida.

Eren prop de les cinc de la matinada. L'Albert dormia profundament quan de sobte un soroll lleu el despertà. Mirà a la seva dreta. Enmig de la foscor entrellucà un home assegut a la cadira de l'ordinador... L'Albert obrí de seguida el llum. Era real! Era l'home que havia vist a la pantalla! Però ara no se'l mirava amb gest temible. Més aviat inspirava confiança.

- Qui és? Què hi fa aquí? (L'Albert s'aixecà i sortí depressa de l'habitació. Va anar a l'habitació dels pares ... però ... al cap de poca estona)

- On són els meus pares? Què els hi ha fet?

- Albert!

- Com sap el meu nom?

- Segueix-me!

Aquell home retirà el llit, i amb una mena de tornavís separà dues rajoles del terra. De cop i volta s'obrí una comporta; ara es podien veure unes escales que baixaven a una mena de soterrani.

- Segueix-me! (L'Albert, sense tenir pràcticament por, el va seguir. Les escales portaven a una mena de cambra petita.) Aquí he viscut tretze. Sí! Jo, el teu germà. Quan tenia la teva edat em van tancar aquí baix. Vaig caure molt malalt, deien que m'havia tornat boig. Era un inconvenient per al pare, que estava a punt d'obtenir un càrrec molt important al banc. Van fer creure a tothom que havia desaparegut en una excursió familiar. La policia mai no em va trobar. Però jo estava aquí baix. Sempre us escoltava. L'única comunicació em venia per aquest forat des d'on em llançaven el menjar un cop al dia. Però amb aquest tornavís he anat gratant i gratant. Fa uns dies vaig poder sortir. Et vaig observar. Saps? ... Després ...

- Mama! Mama! On sóc? Per què està tot tan fosc? On estic? Mama! Mama! Deixa'm sortir! Sóc l'Albert!

FI

Trobaràs més continguts a: ferranmateos.cat